

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **M. B.**, narozen X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kuchyňkou
sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky**, IČO 00212423
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 12. 11. 2019, čj. VS-134074-10/ČJ-2019-80000P-PK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou původně podanou u Krajského soudu v Brně a postoupenou Městskému soudu v Praze domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalované, kterým generální ředitel žalované zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno z 15. 4. 2019, čj. VS-11427-12/ČJ-2019-803070-ŠKODY (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím rozhodl dle § 95 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), že žalobce odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu a uložil mu povinnost uhradit 3 500 Kč.
2. Škodu měl žalobce způsobit tím, že jako vrchní inspektor strážní služby při sepisu seznamu osobních věcí odsouzené, A. H., nepřekontroloval protokol o jejím zadržení a neověřil, zda je mezi jejími osobními věcmi náušnice ze zlatého kovu s kamenem. Paní H. si následně stěžovala na ztrátu náušnice, kterou se nepodařilo nalézt. Žalobce dle správního orgánu prvního stupně porušil § 63 odst. 2 písm. b) nařízení generálního ředitele č. 23/2014, o vězeňské justiční stráž. Výši škody stanovil správní orgán ve výši, která byla odsouzené na základě její stížnosti uhrazena Vězeňskou službou.

II. Žaloba

3. Žalobce nespороval, že jako vrchní inspektor převzal věci odsouzené, převzetí potvrdil, převzaté věci nepřekontroloval a následně bylo zjištěno, že došlo ke ztrátě náušnice. Namítal však vadu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a pochybení při zjišťování výše škody.
4. Vadu výroku prvostupňového rozhodnutí spatřoval v tom, že z něj nevyplývá, jakého porušení povinností se měl dopustit. Skutek je popsán v odůvodnění rozhodnutí, není však vymezen v jeho výroku, což má dle žalobce za následek zmatečnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaná tuto námitku žalobce nijak nereflektovala a v napadeném rozhodnutí se k ní nijak nevyjádřila.
5. Ohledně výše škody žalobce namítl, že nebyla dostatečně specifikována a prokázána. Správní orgány vycházely v zásadě pouze z tvrzení paní H., že pár náušnic koupila za 8 500 Kč. Své tvrzení ovšem ničím neprokázala, a ačkoliv uvedla místo, kde náušnice koupila, nedokázala přesně určit kdy. Doložila pouze ne zcela ostrou fotografii, na níž má být náušnice vidět, a sdělila, že druhou náušnici z páru darovala jiné osobě, snad své sestře. Správní orgány přesto vyšly z toho, že náušnice koupila v uvedené zastavárně na brněnském Cejlu, ačkoliv to nebylo ničím prokázáno. Provozovatel zastavárny pouze uvedl, že není schopen určit cenu náušnic, a předložil obdobný pár za 6 990 Kč s tím, že nejnižší cena tohoto typu náušnic je 6 000 Kč.
6. Tyto úvahy nemohou být dostatečným podkladem pro určení výše škody, která se musí odvíjet od hodnoty náušnic, které pořídila odsouzená. Částka 3 500 Kč ani není polovinou z částky 6 990 Kč a navíc jedna náušnice z páru nemá hodnotu poloviny hodnoty celého páru, ale výrazně nižší – v podstatě pouze cenu materiálu. Materiál náušnice nebyl přesně znám, není proto ani jasné jakou ryzost mělo zlato, z něž byla náušnice vyrobena, a z jakého materiálu byl vyroben kámen v náušnici. Výše škody musí být zjištěna jednoznačným způsobem, např. znaleckým posudkem.
7. Nepřiléhavá je i argumentace žalované, že odsouzená mohla hodnotu náušnice vnímat jinak. Naopak nebylo nijak přihlédnuto k tomu, že náušnice byla obnošená, ačkoliv odsouzená uvedla, že ji koupila v říjnu nebo listopadu 2017. Žalobce dále nebyl ani jednou informován o průběhu řešení stížnosti odsouzené a nemohl se k němu vyjádřit.

8. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí žalované a uložil jí uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaná primárně poukázala na to, že žalobce je ve služebním poměru k České republice a žalovaná vůči němu plní práva a povinnosti České republiky. Proto měla žaloba směřovat proti České republice – Generálnímu ředitelství Vězeňské služby České republiky.
10. K obsahu žaloby žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se vypořádala se všemi námitkami žalobce. Poukázala na to, že není pochyb o tom, že žalobce porušil své povinnosti. Výrok i odůvodnění rozhodnutí splňují náležitosti požadované služebním zákonem. Výše škody byla stanovena řádně. Přesnou výši škody není možné zjišťovat tak, aby náklady na samotné zjišťování mnohonásobně převýšily vzniklou a uznanou škodu. Hodnotu náušnice nelze redukovat pouze na cenu materiálu a práce, neboť je nutno zohlednit např. i hodnotu citovou.
11. Žalovaná zároveň upozornila na to, že odvolání žalobce směřovalo formálně pouze do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná však odvolání řádně projednala, neboť opačný postup považovala za přepjatý formalismus. V souvislosti s podanou žalobou však navrhla, aby se soud zabýval i otázkou přípustnosti odvolání.
12. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze spisového materiálu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti.
14. Policisté u paní H. 6. 2. 2018 našli při prohlídce v rámci jejího zadržení mj. náušnici ze žlutého kovu s kamenem. Převzetí paní H. věznicí potvrdil 9. 2. 2018 žalobce. Žalobce s paní H. sepsal seznam odebraných věcí, ve kterém není náušnice uvedena. Uvedena není ani v protokolu o osobní prohlídce z 12. 2. 2018. Paní H. si 14. 2. 2018 stěžovala, že jí nebyla vrácena zlatá náušnice s bílým kamenem. Uvedla, že za pár náušnic zaplatila 8 500 Kč a ztracenou náušnici si cení na 4 500 Kč. Předložila svou fotografii, na níž na sobě má jednu žlutou náušnici oválného tvaru s tmavým oválným kamenem uprostřed a dva oválné žluté prsteny podobného stylu, z nichž jeden má oválný rudý kámen. Uvedla, že náušnici koupila v zastavárně v Brně na Cejlu v říjnu či listopadu 2017.
15. Stížnost paní H. byla posouzena jako důvodná s tím, že žalobce nepostupoval dle § 63 odst. 2 písm. b) NGR č. 23/2014, který stanoví, že vrchní inspektor strážní služby ve vazební věznici nebo ve věznici s oddělením pro výkon vazby organizuje a zajišťuje příjem vězněných osob do věznice, přičemž překontroluje a potvrdí převzetí osobních věcí přijímané osoby na příslušném dokladu. Osobní věci paní H. žalobce nepřekontroloval, případně neupozornil hlídku policie, že v osobních věcech chybí náušnice uvedená v protokolu o zadržení paní H.

16. Ohledně zjištění výše škody požádala věznice o součinnost policii ČR. Policie provedla šetření v zastavárně, kde hovořila s jednatelem společnosti, která zastavárnu provozuje. Ten po předložení fotografie paní H. uvedl, že se jedná o náušnice, které si nechává vyrábět a poté je v zastavárně prodává. Náušnice vždy obsahují 5,5 g zlata a skleněný kámen různé barvy. Cena náušnic se pohybuje od 6 000 Kč výše. Přesnou cenu náušnice paní H. nebyl schopen určit, nicméně předložil totožný pár náušnic s růžovým kamenem, které prodává za cenu 6 990 Kč. Z fotografie, kterou policie přiložila ke svému přípisu je zřejmé, že se jedná o náušnice tvarem a vzhledem obdobné náušnici na fotce paní H.
17. Ředitel vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno vydal 22. 11. 2018 oznámení o náhradě škody, čj. VS-4566-28/ČJ-2018-803070-700. Dle něj odpovídá věznice za škodu, která vznikla paní H. ztrátou náušnice, a je proto povinna jí uhradit 3 500 Kč. Paní H. s uhrazenou výší škody souhlasila.
18. Ředitel vazební věznice a ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno upustil dne 19. 12. 2018 od uložení kázeňského trestu u žalobce, který se dopustil kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 a 2 písm. a) služebního zákona skutkem popsáním ve výroku rozhodnutí ředitele, čj. VS-9312-26/ČJ-2018-803020-13. Ze spisu nevyplývá, že by se žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolal.
19. Ředitel vazební věznice prvostupňovým rozhodnutím rozhodl, že žalobce odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu ve výši 3 500 Kč, kterou způsobil porušením svých povinností při výkonu služby. V odůvodnění rozhodnutí popsal škodní jednání shodně jako ve výroku kázeňského rozhodnutí. Ohledně škody odkázal ředitel vazební věznice na informace poskytnuté provozovatelem zastavárny a uvedl, že škodu zavinil svým jednáním výlučně žalobce, proto je povinen ji celou nahradit.
20. Odvolání žalobce zamítl generální ředitel žalované napadeným rozhodnutím. K výši škody uvedl, že byla zjištěna správně. Její stanovení na základě tvrzení paní H. a vyjádření provozovatele zastavárny považoval za dostatečné. Nepřisvědčil argumentaci žalobce, že jedna náušnice má nižší hodnotu než polovinu hodnoty páru náušnice. Naopak zdůraznil, že cena šperků může obecně časem růst a poškozená navíc může vnímat hodnotu náušnice jinak, než jako pouhou hodnotu materiálu. Zjišťování hodnoty náušnice znaleckým posudkem považoval s ohledem na výši škody za nevhodné.

V. Posouzení věci soudem

21. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci konkludentně souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
22. Žaloba není důvodná.
23. Soud nejprve uvádí, že ačkoliv žalobce označil v žalobě jako žalovaného Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky, jednal soud od počátku řízení s Vězeňskou službou ČR jako s žalovanou (srov. závěry usnesení rozšířeného senátu NSS z 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).
24. Dle § 1 odst. 3 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážci České republiky, *Vězeňská služba je správním úřadem a účetní jednotkou*. Generální ředitelství a vazební věznice jsou organizačními jednotkami Vězeňské služby (odst. 4 cit. ustanovení). Dle § 4 tohoto zákona *právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel. Ředitelé*

vazebních věznic, věznic a dalších organizačních jednotek Vězeňské služby jsou oprávněni jednat a činit právní úkony za Vězeňskou službu ve všech věcech, kromě těch, které podle tohoto zákona nebo rozhodnutí ministra nebo generálního ředitele patří do jejich pravomoci.

25. Předmětem řízení je žaloba proti rozhodnutí žalované (§ 65 a násl. s. ř. s.). Žalovaným je proto správní orgán, který rozhodl v posledním stupni (§ 69 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí vydala žalovaná, která je správním orgánem (úřadem), a je proto i žalovanou v tomto řízení.
26. Soud se dále zabýval námitkou žalované, že odvolání žalobce nebylo přípustné, neboť směřovalo pouze do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu soud primárně uvádí, že pokud žalovaná ve správním řízení posoudila odvolání jako přípustné a projednala ho, nemůže nyní v soudním řízení úspěšně namítat, že odvolání bylo ve skutečnosti nepřípustné. Vyhovění takové námitce by znamenalo, že pochybení žalované (projednání nepřípustného odvolání) by šlo k tíži žalobce, který podal proti rozhodnutí žalované žalobu. Soud se navíc plně ztotožňuje s posouzením, které žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí (a s kterým nyní nesouhlasí). Tedy, že ačkoliv žalobce v odvolání uvedl, že se neztotožňuje s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, je z obsahu odvolání zřejmé, že nesměřuje pouze do odůvodnění, ale žalobce jím napadá celé rozhodnutí a navrhuje jeho zrušení. Podání se posuzuje dle svého skutečného obsahu (§ 37 odst. 1 s. ř.) a odvolání žalobce bylo v tomto ohledu přípustné a projednatelné. Soud se proto dále zabýval jednotlivými žalobními body.
27. Žalobce předně namítal nedostatky ve výroku prvostupňového rozhodnutí, v němž není vymezen skutek (porušení povinnosti), kterého se měl dopustit.
28. Soud považuje za zásadní upozornit, že předmětem řízení je rozhodnutí žalované o náhradě škody, nikoliv rozhodnutí o kázeňském přestupku. Toto rozlišení je zásadní pro náležitosti, které musí splňovat výrok rozhodnutí. Rozhodnutí o jakémkoliv správním deliktu (tedy i o kázeňském přestupku) musí obsahovat popis skutku, neboť se jedná o trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Městského soudu v Praze z 22. 2. 2013, čj. 7 Ca 210/2009-52, č. 2884/2013 Sb. NSS, a usnesení rozšířeného senátu NSS z 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS). Rozhodnutí o odpovědnosti za škodu ovšem takový charakter nemá. Ačkoliv obě řízení mohou vycházet ze stejného skutkového základu, jedná se o řízení odlišná, s odlišným cílem a posuzující jiný druh odpovědnosti. Zatímco v rozhodnutí o kázeňském přestupku se jedná o odpovědnost za veřejnoprávní delikt, v rozhodnutí o náhradě škody se jedná o odpovědnost za způsobenou škodu. Uložená povinnost nahradit škodu způsobenou na majetku státu není kázeňským trestem, ale důsledkem odpovědnosti za škodu dle § 95 služebního zákona (srov. obdobně rozsudek NSS z 24. 8. 2017, čj. 7 As 236/2017-36). Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí zcela jasně plyne jednání žalobce, kterým způsobil škodu, porušení povinnosti, kterého se svým jednáním dopustil, i popis všech předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu (viz níže). Žalovaná tudíž v tomto směru nijak nepochybila, a tento žalobní bod tak není důvodný.
29. Soud se dále zabýval tím, zda žalovaná správně stanovila výši škody, kterou jí má žalobce nahradit.
30. Podle § 95 služebního zákona *příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním* (odst. 1). *Příslušník je povinen uhradit bezpečnostnímu sboru skutečnou škodu v penězích nebo*

uvedením věci do předešlého stavu, jestliže s tím služební funkcionář souhlasí. Výše škody na věci se určí podle ceny věci v době poškození nebo ztráty (odst. 2). Výše náhrady škody se určí s přihlédnutím k míře zavinění příslušníka. Výše náhrady škody způsobené z nedbalosti nesmí přesáhnout čtyřapůlnásobek jeho průměrného měsíčního služebního příjmu (dále jen „průměrný služební příjem“) dosahovaného před porušením povinnosti, kterým příslušník způsobil škodu. Toto omezení neplatí, jestliže byla škoda způsobena úmyslně nebo v opilosti nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek (odst. 3).

31. Podle § 180 odst. 1 služebního zákona *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*
32. Obecnými předpoklady pro vznik odpovědnostního vztahu je (i) porušení právní povinnosti, (ii) vznik újmy, (iii) příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vzniklou újmou a (iv) zavinění škůdce.
33. Ze skutkového stavu zjištěného správními orgány je zřejmé, že žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 63 odst. 2 písm. b) NGR č. 23/2014, neboť potvrdil převzetí osobních věcí paní H. na příslušném dokladu, aniž by je překontroloval. Porušení povinnosti žalobcem vedlo k tomu, že ztracenou náušnici nebylo možné dohledat a žalovaná musela paní H. uhradit vzniklou škodu. Žalobce ostatně porušení povinnosti a vznik odpovědnosti za škodu ve správním řízení ani v žalobě nespороval.
34. S žalobcem soud souhlasí potud, že je obecně možné, aby brojil proti nesprávně stanovené výši škody. Pokud by totiž žalovaná nahradila paní H. škodu vyšší, než která jí skutečně vznikla, byl by žalobce povinen nahradit pouze skutečně vzniklou škodu, neboť pouze vůči ní by byla dána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vzniklou škodou. Žalovaná tudíž mohla žalobci uložit povinnost uhradit pouze skutečnou škodu vzniklou paní H.
35. Skutečnou škodou je v posuzovaném případě majetková újma paní H. rovnající se hodnotě ztracené náušnice. Soud má za to, že žalovaná výši škody zjistila dostatečně.
36. Paní H. v doplnění své stížnosti uvedla, že pár náušnic koupila v zastavárně za částku 8 500 Kč. Zároveň předložila fotografii, z níž je zřejmá velikost i tvar náušnice. Žalovaná za účelem zjištění ceny získala vyjádření provozovatele zastavárny. Provozovatel náušnici z fotografie poznal a uvedl, že tento typ náušnic si nechává vyrábět a jejich cena začíná na 6 000 Kč. Provozovatel předložil obdobný pár náušnic, který stál 6 990 Kč. Žalovaná za této situace vzala za zjištěnou skutečnou škodu ve výši 3 500 Kč, kterou paní H. uhradila.
37. Výše uvedenému zjištění ceny a výše skutečné škody nelze nic relevantního vytknout. Soud předně zdůrazňuje, že s ohledem na ztrátu náušnice nebylo možné přesně zjistit její hodnotu. Ačkoliv žalobce namítal, že paní H. uvedla, že druhou náušnici darovala své sestře, a mohla ji tedy předložit k ocenění, ze správního spisu tato skutečnost neplyne. I pokud by tomu tak ovšem bylo, považuje soud za dostatečné předložení fotografie provozovateli zastavárny, který byl zadavatelem výroby náušnic a jejich prodejcem a náušnici bez problémů poznal.
38. Nebylo-li možné zjistit přesně hodnotu ztracené náušnice (výši škody), postupovaly správní orgány správně, pokud ji určily na základě zjištěných skutečností. Opačný přístup (trvání na zcela přesném zjištění výše škody) by totiž znemožnil paní H. škodu nahradit, ačkoliv bylo prokázáno, že jí škoda vznikla a odpovídá za ní žalovaná. Takový závěr je nepřipustný a odporuje principům nahrazování škody. Soud považuje za příhodné v tomto

ohledu poukázat na skutečnost, že s možností stanovit škodu spravedlivým uvážením dle okolností případu počítá jak občanský zákoník (srov. § 2955 o. z.), tak judikatura (srov. např. nálezy Ústavního soudu z 24. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 1430/13, a ze 17. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 141/19).

39. Skutečnost, že se jedná pouze o jednu náušnici z páru, nemá na stanovení její hodnoty žádný zásadní vliv. Jakkoliv se náušnice prodávají v páru, není nezbytné je v páru nosit (užívat je společně). Ostatně i paní H. nosila pouze jednu náušnici. Náušnice nebyla v době ztráty stará či obnošená. K jejímu zakoupení došlo na podzim roku 2017 a k její ztrátě na začátku února 2018. Z vyjádření provozovatele zastavárny je pak zřejmé, že náušnice byla při koupi nepoužitá a nenošená, neboť si je nechává vyrábět právě přímo provozovatel zastavárny. Specifikace druhu „kamenu“ v náušnici taktéž nebyla pro zjištění výše škody podstatná, neboť se nejedná o drahé kameny, ale (pouze) barevné sklo.
40. Ve správním řízení bylo prokázáno, že paní H. vznikla škoda. Výše škody stanovená správním orgánem prvního stupně nevybočila ze skutkových zjištění a okolností případu; výše škody je naopak při spodní hranici možného rozpětí, neboť paní H. uvedla, že pár náušnic koupila za 8 500 Kč a ztracenou náušnici si cení na 4 500 Kč. Rozhodnutí splňuje požadavky § 180 odst. 1 služebního zákona, proto ani druhá žalobní námitka není důvodná.
41. Žalovaná rovněž nepochybila, pokud žalobce neinformovala o řešení škody s paní H. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce byl v řízení o stížnosti paní H. vyslechnut 21. 2. 2018, a měl proto možnost se k okolnostem ztráty náušnice vyjádřit. Předmětem řízení o škodě způsobené žalovanou paní H. byl odpovědnostní vztah mezi žalovanou (jako škůdcem) a paní H. (jako poškozenou), nebylo proto povinností žalované jednat v rámci řešení tohoto vztahu i s žalobcem. S ním žalovaná správně jednala až ve chvíli, kdy jí vznikla škoda, za kterou byl žalobce porušením svých povinností odpovědný.

V. Závěr a náklady řízení

42. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a žalobu proto zamítl jako nedůvodnou postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu. Žalovaná byla ve věci plně úspěšná, nicméně jí nevznikly žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úředních činností.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu